

La pel·lícula de la història Els escenaris del passat

Francesc M. Rotger

Mai no hagués pensat que Salamanca, una bella ciutat carregada d'història, seria l'escenari d'una pel·lícula d'acció trepidant (i de política-ficció: a la qual el president dels Estats Units és assassinat, sembla, davant dels ulls de milers de persones). Emperò, així és a la (d'altra banda, mediocre) pel·lícula de Pete Travis *En el punto de mira*. El ritme frenètic de les seves escenes contrasta amb els senyorívols edificis renaixentistes de pedra daurada. De fet, com va opinar una amiga a la sortida del cinema, el millor d'aquest llargmetratge és justament això: el muntatge, d'una banda, i els extraordinaris escenaris de la ciutat, d'altra. Ni la presència d'intèrprets llegendaris com Sigourney Weaver o William Hurt aporta gaire interès a aquesta producció, tot i que la breu intervenció de la protagonista d'*Alien* serveix per realitzar una succinta crítica als mitjans de comunicació. I la visió d'Espanya? No gaire acurada. Com a detall verídic, surten a la concentració ciutadana a la Plaça Major banderes de Castella i Lleó. Ni una paraula, en canvi, dels famosos "papers" reclamats pels catalans (crec que amb tota justícia: com els bous de Costitx reclamats pels mallorquins, com els frisos del Partenó reclamats pels grecs).

A Anglaterra també continuen existint, a Londres i altres ciutats, els escenaris del Renaixement dels Tudor, al qual s'ambienta *Las hermanas Boleña*, de Justin Chadwick, enèsima versió d'un dels escassos episodis de la història anglesa que tothom sap de memòria. Trop una mica sospitós que hagin triat un actor tan ben plantat, Eric Bana, per a interpretar Enric VIII, del qual sabem, pels retrats d'Hans Holbein el Jove, que físicament era més a prop de Charles Laughton, per exemple. Casualitats de la vida, això sí: la nostra Ana Torrent encarna la primera esposa del monarca, Caterina d'Aragó, amb la qual cosa es converteix en germana a la pantalla (i el cert és que sí es semblen una mica) de Pilar López de Ayala, que interpretà "Juana la Loca" per a Vicente Aranda (totes dues eren filles dels Reis Catòlics). Ja que hi som: Natalie Portman (Anna Bolena) seria, per tant, la mare de Cate Blanchett (*Elizabeth; la edad de oro*), tot i que en aquest cas la semblança ja resulta més discutible. Per cert: des del dia 15 d'aquest mes d'abril una companyia mallorquina, Morgana Teatre, ens presenta a la Sala Mozart una nova posada en escena de *Juana la Loca*.

Els títols d'inspiració històrica, d'altra banda, no manquen entre les estrenes recents a les nostres cartelleres. Tan sols el conflicte de l'Afganistan ja dona per a tres pel·lícules: *Buda explotó por vergüenza*, *La guerra de Charlie Wilson* i *Cometas en el cielo*. Certament, no m'apunt com a pel·lícula històrica *10.000 B.C.*, de la qual només veient el tràiler ja et fa la impressió que els anacronismes

Natalie Portman

són tan importants com a aquelles produccions de "sèrie B" a les quals feien conviure amb l'espècie humana els dinosaures (desapareguts milions d'anys abans). ■